BIBLIOTHECA CIVITATIS BUDAPESTIENSIS

Budape[illegible]atkozó ujságcikkek

(l.)

Szerző :

Cím : Bagdadi üzenet

Forrás : Magyar Nemzet

1954. IX. 7.

(Hely) (Idő) (Köt. v. fűz.) (Oldal)

Osztályozás

T[illegible] 655.4

Hely :

Idő : " 1954 "

Személy :

Helyszám :

Közp. nyomt. XX. cs. 23. s[illegible]mda NV., Közp. városháza — 1896/50

Régi szabály, hogy aki nem tud arabusul, az ne is beszéljen arabusul. Mégis most megpróbálok — legalább olvasni. Mert ezer izgalmat, élményt ígér ez az arab nyelvű könyv, amely Libanonból érkezett szerkesztőségünkbe. Első lapján, amely a mi könyvbeosztásunk szerint természetesen az utolsó, kézírásos ajánlás: »To the Hungarian Magyar Nemzet newspaper with great wishes«. Alatta — félig franciás, félig angolos helyesírással —: Beyrought Liban. A szerző Kázim asz-Szamáwi, Bagdadban élő arab költő, aki tavaly részt vett a Béke Világtanács budapesti ülésén. Könyve ennek a látogatásnak az élményéből született.

Lapozgatom. Hátulról kezdem, a sorokat meg jobbról balra szeretném olvasni. A címlapon Pest látképe, benne a Szabadságszobor. Középen egy dinamikus, messzeívelő jel, mellette egy V-betűforma, végül egy kígyózó vonás. Biztos annyit jelent arabul, hogy »Magyarország«. Aztán »olvasni« kezdem. Végtelen sor gyöngyszemnyi arab írásjel, kottafejnyi pontok, művészi ábrácskák. Eleinte minden ismeretlennek tűnik ebben a bagdadi üzenetben, később felbukkan egy-egy idézőjel és kérdőjel. Végre aztán számomra is beszélni kezd a könyv: megszólalnak a képek. Kossuth Amerikában, a munkásmozgalom története — ez bizonyára a történelmi részhez tartozik. Új lakóházak a Lehel-téren, de lehet, hogy másutt. Üzemi képzőművészeti kör, bölcsőde, kombájnok a búzatengerben, traktoroslány, a parlamenti könyvtár olvasóterme. Veres Péter húsz évvel fiatalabban. Sok a lábjegyzet és a zárójel: bizonyára ismeretlen fogalmakat, neveket, intézményeket magyaráz meg az író.

A könyv kiállítása szegényes: gyenge a papír, homályosak a képek. Az amerikai propagandaszolgálat bizonyára káprázatos kiadványokkal árasztja el Libanont is. Ez a könyv, amely népi demokratikus országot mutat be s a béke nyelvén beszél, nem milliós dolláralapból született: Libanon egyszerű embereinek az érdeklődése, tudásvágya tette lehetővé megjelenését. Nekik Libanonban még nem telik műnyomópapírra és színes mellékletekre: a mondanivaló erejével tudnak és akarnak hatni. Bizonyára kicsi a példányszám is és a terjesztést sem a tőkések gyorsszolgálata végzi. Mégis ez a könyv sokat jelent számunkra: olvasói megismerkednek életünkkel, talán meg is szeretnek bennünket és közelebb kerülnek a béke ügyéhez.

A hátlapon a költő arcképe: negyven év körüli rokonszenves férfi. Verseit nem ismerjük, de tudjuk róla, hogy Petőfi több költeményét lefordította arabra. A könyvben is közöl néhányat: megismerni az idézőjeles verssoros szedésről. Vajjon melyiket közli? Talán a Szeptember végén-t, vagy a Talpra magyar-t? Az is lehet, hogy könyve nyomán egy beyrouthi összejövetelen Petőfit szavalnak, s egy tanító az iskolában felolvassa a gyerekeknek az »Egy gondolat bánt engem« sorait.

Köszönjük a könyvet, kedves Kázim asz-Szamáwi, köszönjük üzenetét. Köszönjük, hogy könyvével növelte hírünket a világban és közelebb vitt bennünket az arab világhoz.

(l.)